

บนโลกของความว่างเปล่า

ส ม ศ ก ต์ ร ัต น ส ิง ห์

แลดูโลกกว้างไกลเกินใจคิด
ไกลเกินสิทธิ์ไผ่หาญผากัน
อยากตัดต่อย่อไกลกว้างหนทางมัน
ทั้งที่รู้ความผ่นนั้นมีดมน

กลางความว่างว่างเปล่ากับเงาทอด
ในอ้อมกอดอากาศคราซัดสน
ไว้ไออุ่นหนุนนาคัสายสนม
เศร้าและหม่นหมองหมางคือทางเดิน

ชีวิตเหมือนดูขวางกลางสายน้ำ
เปลวคลื่นนำพร้อมวันวารยาวนานเนิ่น
บ่มรอยเจ็บใจซ้ำจนกล้าเกิน
มันยับเยินพร้อมความหวังที่พังกั้น

๔๑

ดูขวางว่างพักลงอยู่ตรงนี้
ตรงแหล่งที่อยู่ไกลเกินใจคิด
ค่าความเจ็บปวดช้าย้ายิน
ลมรสสนร่อยร้าวกลืนคาวใจ

มันเป็นความสุขสันของคนแพ้
ไม่มีแม่น้ำตาจีนดั่งจะรินไหล
นึกถึงความสุขหลังคราวครั่งไค้
แทบหัวใจเจียนจะขาดพินาตลง

บนโลกของความว่างเปล่าเศร้าเหงาหงอย
โยนมานน้อยเหลกกระเนนเป็นผุยผง
แล้วชบหน้าฟุ้งเสียงร้องของใจปลง
“ข้าถูกทอดทิ้งลงตรงโลกนี้”